

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Y. S.**, zast. Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem, se sídlem Praha 7, Jana Zajíce 36, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 12. 2004, č. j. 14 Az 197/2004 - 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci stěžovatele advokátu Mgr. Andreji Perepečenovi **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši 1075 Kč, která mu bude vyplacena účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále „stěžovatel“) brojil žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-4281/VL-19-C09-2003, ze dne 22. 1. 2004, kterým mu nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, s tím, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem, č. j. 14 Az 197/2004 - 24, ze dne 10. 12. 2004, rozhodl, že se žaloba zamítá a žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku stěžovatel včas podal kasační stížnost, v níž konstatoval, že s rozsudkem nesouhlasí. Uvedl, že při projednávání jeho žádosti o azyl došlo k pochybení správního orgánu a že rozhodnutí správního orgánu napadá v celém rozsahu. Správnímu orgánu vytýká, že nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, nesprávně posoudil žádost o azyl, neopatřil úplné důkazy, že jeho rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů a že svým postupem porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967, o správním řízení. Stěžovatel dále uvedl, že v zemi svého původu má problémy s věřiteli, kteří mu vyhrožují smrtí, nemá odvahu se obrátit na policejní orgány, protože jsou propojeny s vyděračskými mafiemi, že země prchnul, aby si zachránil život. Tvrdí, že se před svým útekem ocitl v situaci, kterou popisuje čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě, a odkazuje též na čl. 43 Příručky. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek vykonatelnosti napadeného rozhodnutí a aby vydal rozsudek, jímž se zrušuje

rozsudek napadený kasační stížností a věc se vrací krajskému soudu k dalšímu řízení. V kasační stížnosti stěžovatel požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů, o osvobození od soudních poplatků a o tlumočníka do ruského jazyka.

Krajský soud svým usnesením ze dne 22. 8. 2005, č. j. 14 Az 197/2004 - 32, ustanovil stěžovateli advokáta JUDr. Zdeňka Ambrože, se sídlem Praha 10, Minská 1, kterému zároveň uložil, aby doplnil kasační stížnost o konkrétní důvody podle § 103 odst. 1 s. ř. s., a to ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení. JUDr. Zdeněk Ambrož, ustanovený advokát, krajskému soudu sdělil, že v současné době je v delší pracovní neschopnosti (což doložil kopií potvrzení o pracovní neschopnosti), případem se nemůže zabývat a navrhl přidělení věci jinému advokátovi. Na další výzvy soudu nereagoval. Krajský soud tedy usnesením ze dne 9. 2. 2006, č. j. 14 Az 197/2004 – 40, zprostil JUDr. Zdeňka Ambrože zastupováním, ustanovil stěžovateli nového zástupce Mgr. Andreje Perepečenova, advokáta, se sídlem Praha 7, Jana Zajíce 36, a tomuto zástupci uložil, aby v souladu s § 103 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost doplnil a uvedl, z jakých konkrétních důvodů rozhodnutí krajského soudu stěžovatel napadá, k čemuž mu stanovil lhůtu jednoho měsíce od doručení usnesení. Krajský soud zároveň v poučení uvedl, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna nebo opravena a v řízení nebude možné pro tento nedostatek pokračovat, bude kasační stížnost odmítnuta. Vzhledem k tomu, že se nevrátila doručenka prokazující doručení tohoto usnesení ustanovenému zástupci, vyžádal si Krajský soud v Ústí nad Labem potvrzení pošty Praha 7 o doručení zásilky. V odpovědi pošta Praha 7 potvrdila, že zásilka byla dne 16. 2. 2006 dodána a adresát ji převzal osobně. Přesto krajský soud usnesení doručil ustanovenému zástupci opětovně, a to dne 5. 6. 2006, jak vyplývá z číselného záznamu na doručence, který je stvrzen podpisem pracovnice adresátovy podatelny. Správnost tohoto záznamu je potvrzena prohlášením doručující pošty Praha 7. Po uplynutí lhůty stanovené k doplnění kasační stížnosti předložil krajský soud spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za situace, kdy nebylo reagováno na výzvu Krajského soudu v Ústí nad Labem k doplnění kasační stížnosti, kasační stížnost nadále nesplňuje náležitosti předepsané ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 s. ř. s.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z výše uvedeného plyne, že kasační stížnost podaná stěžovatelem zůstává neurčitá a nekonkrétní. V textu kasační stížnosti stěžovatel neuvádí, v jakém rozsahu napadá rozsudek krajského soudu, ani žádný z důvodů kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Z textu kasační stížnosti tak není poznatelné, v čem stěžovatel spatřuje nesprávnost napadeného rozsudku krajského soudu, resp. jaká pochybení krajskému soudu vytýká.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační

stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a tyto vady k výzvě soudu nebyly odstraněny, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 - 40).

Tak tomu je v posuzované věci, kdy stěžovatel napadl nezákonnost rozhodnutí správního orgánu, uvedl pouze výčet porušených ustanovení správního řádu a s odkazem na Příručku pro uprchlíky zdůraznil, že v zemi původu má problémy s věřiteli, a zcela nově uvedl, že mu vyhrožují smrtí a on nemá odvahu se obrátit na policejní orgány, protože jsou propojeny s vyděračskými mafiemi, aniž uvedl rozsah a důvody napadení rozsudku krajského soudu. Stěžovatelovy námitky jsou soustředěny výhradně na rozhodnutí správního orgánu a jeho pochybení, aniž by stěžovatel cokoliv konkrétního uvedl proti postupu či rozsudku krajského soudu. Nenapadá žádný jeho závěr, neuvádí, jakých pochybení se soud dopustil (ať již ve smyslu vad řízení, či v právním závěru). Takto formulovanou kasační stížnost považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. se zřetelem k ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel (jeho zástupce) byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a byl současně poučen o následcích nerespektování této výzvy. Vytýkané vady stěžovatel v zákonné lhůtě, která marně uplynula již dne 16. 3. 2006, neodstranil. Neučinil tak ostatně ani poté, co mu krajský soud doručil dne 5. 6. 2006 výzvu k doplnění kasační stížnosti znovu. Vzhledem k tomu, že citované údaje nebyly stěžovatelem doplněny, nebyly splněny podmínky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s.

Za této situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout, neboť tato nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat.

Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V situaci, kdy byla kasační stížnost odmítnuta, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již nezabýval.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 2. 2006, č. j. 14 Az 197/2004 - 40, byl stěžovateli na jeho žádost ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupce Mgr. Andrej Perepečenov, advokát. Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 1000 Kč podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. [převzetí a příprava zastoupení podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) téže vyhlášky] a náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 75 Kč za jeden úkon, celkem tedy 1075 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatele vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu